

børnene velsigne Lovgivningsmagten, der har taget denne Bestemmelse for deres Bedkommende. For derfor ikke Lovens almindelige Bestemmelser bort fra Njøbstæderne og Kjøbenhavn, maaffe vi der aller haardest trænge til Lovens Bestemmelser. Thi tro mig, paa Landet, hvor Forholdene ere saa gjennemsigtige, er der Mænd og Kvinder, der ville gribe ind, naar de se et Pleiebarn anbragt paa et Sted, som de ikke synes om; de tage sig deraf og skrive til Bedkommende: Du har taget feil. Der ser man det strax, men her skjules det, og er der her feilet ved, at et Barn er sendt til Pleieførelse, der ikke forstaa eller ikke magte Barnet, er denne Feil maaffe uoprettelig for hele Varnets Liv. Paa Landet kan der ofte være Banke-ligheder, men man omgaaes dog Barnet paa en ganske anden Maade; i Skolen lærer Lærerne det at kjende, iagttager dets Forhold, dets Noder og Under og retter dem. Men alt dette er ikke saa gjennemsigtigt her, og derfor siger jeg, at fremfor noget Steds vil Loven blive til Velsignelse i Njøbstæderne og navnlig her i Kjøbenhavn. Den kan gennemføres til Velsignelse, naar Autoriteterne ville, og have de ikke Villien til at gennemføre Lovgivningsmagtens Bestemmelser, bliver Loven et dødt Bogstav alligevel, men vi gjøre vor Pligt, naar vi hævde vor Opfattelse, Pleiebørnernes legemlige og aandelige Vel, hævde den igjennem vor Beslutning. Og saa kunne vi iagttage, hvorledes Loven bliver gennemført. Jeg lader mig ikke nøie med denne Lov for mit Bedkommende, jeg stemmer ikke for dette Stykkeværk, med mindre vi vende tilbage til, hvad vi vedtog i Fjor og lægge os det alvorlig paa Sinde uden Hensyn til Etikette-spørgsmaal og bureaukratisk Brøvl til den ene eller den anden Side. Er det det, de ville sætte over Loven, saa faae vi ingen Lov, saa er Samfundet umodent til at tage den eller fatte den, men skal det føres til Side for den sande Opfattelse af Loven, saa gjør Loven saaledes, at den kan gjøre fuldt ud Nytte og Gavn, hvor der trænges haardest til den.

H. Jensen: Jeg skal ikke gjøre det langt, jeg vil kun udtale min Beundring for den digteriske Evne som det ærede Medlem for Reile Amts 2den Valgkreds (Berg) har

til at kunne hævde enhver Sag op i en poetisk Sfære. Ikke alene det, at det ærede Medlem har Evne til at faae noget Storpolitisk ind i enhver Sag, men det ærede Medlem har ogsaa Evne til at kunne tage et andet Medlems Foredrag og underkaste det en saadan Behandling at det paagjældende Medlem, der selv har holdt Foredraget, næsten bliver ganske forstræffet for sig selv. Saaledes gif det tilbøls med mig. Det ærede Medlem søgte at fremstille mig som en Slags Kong Herodes, der i Grunden ikke havde nogensomhelst Barmhertighed med Børnene. Det blev ikke sagt ligefrem, men jeg fik næsten Indtrykket af, at der var noget af en Kong Herodes i mig, der ikke havde Barmhertighed med Børn og ikke vilde sørge for, at Tilshyret med Pleiebørnene blev saa godt som muligt. Han fik ogsaa noget meget poetisk ud af min Dmtale af Præsterne. Jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at jeg ikke var nogen særlig Beundrer af Præsterne, og jeg pleier dog ellers, naar det ærede Medlem ikke tager mig under sin digteriske Behandling, at have Ord for snarere at være for streng end for mild lige overfor Præsterne, men jeg gif ud fra, at naar Præsterne vare, som det ærede Medlem jo ogsaa indrømmede at de i Reglen vare, brave, hæderlige og rettskafne Mennesker, vilde de ikke udfylde et Skema, som indeholdt Spørgsmaal om Varnets legemlige og aandelige Velbefindende, paa en for Magistraten tilfredsstillende Maade, naar de vare overbeviste om, at Barnet ikke havde det saaledes, som de mente, at Barnet kunde gjøre Fordring paa at have det. Det er altsaa ikke, fordi det er Præster, der have med dette Tilsyn at gjøre, at jeg mente, at det kunde være om ikke fortreffeligt, hvad denne Lov søger at etablere, saa dog saaledes, at man nu foreløbig kunde slaa sig til No med det. Havde det været Skolelærerne, der havde Tilshyret, saa vilde jeg have sagt akkurat det Samme. Havde det været en hvilken som helst hæderlig Mand eller Kvinde i de paagjældende Sogne, som Magistraten havde henvendt sig til om at have Tilsyn, saa vilde jeg ogsaa have sagt det Samme. Det ærede Medlem gav dernæst Thinget et Indtryk af, at jeg i det Hele var begejstret for, at Loven skulde faae den Form, som den vil faae, naar man vedtager § 8 — og dog begyndte jeg udtrykkelig med at sige, at jeg